

Hvězdný prach

SVŮDNÁ MOC

C P R E S S

LINDA
CHAPMANOVÁ

Hvězdný prach

Svůdná moc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Linda Chapmanová
Hvězdný prach: Svůdná moc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hvězdný prach

SVŮDNÁ MOC

LINDA CHAPMANOVÁ

 P R E S S

*Věnování: Iole a Amany –
Mým drahým duchům hvězdného prachu*

KAPITOLA

první

Na nebi zářil úplňkový měsíc a jeho stříbrné paprsky osvětlovaly spadané listí na mýtině. Z vysokého dubu seskočila šedá veverka a rozběhla se po trávě. Náhle se zarazila a vykulila tmavá očka k nebi, po kterém se se smíchem a křikem proháněla trojice dívek.

„Mám tě!“ vyhrkla Lucka Marková, když konečky prstů zachytila látku modrých šatů kamarádky Fridy. Pak se natáhla po Elle, až kolem ní dlouhé, kaštanově hnědé vlasy zavály jako závoj. „Mám vás obě!“ prohlásila vítězoslavně, protože Ella stihla jen zapištet, ale uskočila příliš pozdě.

Lucka se vznášela ve vzduchu a její šaty se zlatavě třpytily ve světle hvězd. „Kde je Allegra?“ zeptala se.

Vtom se vzduch za jejími zády lehce zachvěl a v povětrí se znenadání zjevila její nejlepší kamarádka Allegra Fialová. „Tady jsem!“

„To neplatí!“ protestovala Ella. „Neřeklo se, že se můžeme přestrojovat, Allegro!“

Allegra pohodila blondatými kadeřemi. „Ale taky se neřeklo, že nemůžeme.“

Lucka zavětrila příležitost a vrhla se na Allegru. „Mám tě!“ zvolala, jakmile se dotkla jejích stříbrných šatů.

Allegra se zasmála. „Dobře. Vyhrálas. Co budeme dělat teď?“

„Už bychom se měly pustit do práce,“ navrhla Frida a snesla se na zem. „Je třeba udělat na mýtině trochu pořádek. Zima tu bude co nevidět.“

Lucka přistála vedle ní. Větve stromů už byly napůl opadané a na zemi ležela silná vrstva listů. Když se Lucka dozvěděla, že patří mezi duchy hvězdného prachu, lístky stihly sotva vyrašit a ptáčci si ve větvích zakládali hnízda. Dnes nemohla ani uvěřit, že teprve před sedmi měsíci neměla o duších hvězdného prachu

ani ponětí. Teprve Allegra jí o nich všechno pověděla. Vysvětlila jí, že trochu hvězdného prachu má v sobě každý člověk, ale někteří lidé jsou prostě zvláštní a mají ho víc než ostatní. Tito lidé, jak se Lucka dozvěděla, mají schopnost měnit se v noci v duchy hvězdného prachu – ovšem pouze pokud dost věří v magii.

Tak Lucka zjistila, že mezi duchy hvězdného prachu sama patří, a od té doby každou noc vylétala na nebe, aby se v lesích scházela s dalšími duchy. Společně pomáhali pečovat o svět přírody, starat se o rostliny a zvířata a napravovat neplechu, kterou v přírodě způsobili bezohlední lidé. A tuhle práci jim usnadňovaly jejich magické schopnosti.

Šedá veverka zamířila k Lucce, která se k ní přikrčila. „Ahoj, drobečku,“ oslovila ji něžně.

Veverka zůstala stát vedle ní. V očkách měla jen zvědavost, žádný strach.

Lucka se usmála. Snad nejlepší na tom být duchem hvězdného prachu, byla možnost vídat se s divokými zvířaty žijícími v lesích. Někteří mocní duchové s nimi dokonce mluvili. Po něčem takovém Lucka moc toužila. *Snad jednou*, pomyslela si s očima zvednutýma ke hvězdám.

Zdálo se jí, jako by noční obloha doslova jiskřila magickou mocí. Lucka se narovнала a už jen při pomyslení, že může kouzlit, jí v těle zašimralo vzrušení.

„Tak do práce, holky,“ zavolala na Allegru a Ellu, které se pořád ještě dohadovaly o tom, jestli je při hraní na honěnou dovolené přestrojování, další z magických schopností, která duchům hvězdného prachu dovoľovala zdánlivě splynout s pozadím. „Frida má pravdu – měly bychom začít přímo tady na mýtině.“

„A čím začneme?“ zeptala se Frida, když u nich přistály i Ella s Allegrou. Frida byla ze čtveřice dívek nejmenší a s krátkými světlými vlasy a srdcovitým obličejem trochu připomínala vílu. „Že bychom poklidily to listí?“

„Ale ne všechno,“ odpověděla Allegra. „Spadané listí na zemi chrání jarní rostliny jako sněženky a korniklece před mrazem a poskytuje úkryt malým

živočichům.“ Allegra věděla o přírodě víc než ostatní dívky. Její maminka Xanta byla totiž také duch hvězdného prachu. „Musíme uklidit hlavně listí, které překáží v cestě do keřů, aby si tam zvířátka mohla vybudovat úkryty k zimnímu spánku. A pak je třeba dohlédnout, aby byly v pořádku všechny stromy – odstranit ulomené větve a napadená místa a zajistit jim dostatek vody kolem kořenů.“

„Když sfoukáš listí na hromádky, Allegro,“ navrhla Frida, „já můžu stromy svým kouzlem pokropit.“ Allegra byla podzimní duch, což znamenalo, že uměla přivolat vítr. Frida byla duch zimní, to jí poskytovalo schopnost ovládat vodu – mohla přivolat déšť, kroupy nebo sněh.

Duchové hvězdného prachu se dělili na čtyři skupiny – jarní, letní, podzimní a zimní – a každý druh měl trochu jiné kouzelnické schopnosti.

Ella jako jarní duch uměla přimět věci k růstu. Nyní navrhla: „Já můžu nechat narůst ještě nějaké ostružiní, aby ježci, králíci a další zvířata měli dost míst k přezimování.“

Lucka se zamračila a přemýšlela, co by mohla dělat ona. Jako letní duch uměla věci zahřívát a zakládat

ohně, ale co si počne teď? „Já bych třeba mohla vypálit nemocné stromy,“ napadlo ji. „A zbavit nás ulámaných větví.“

„Skvěle!“ zasmála se Allegra. „Tak jdeme na to.“

Dívky se pustily do práce. Lucka vykročila k mohutné olši, ze které visela veliká, napůl ulomená větev.

Zdvihla ruce. „Buď se mnou, ohni!“ zašeptala a ukázala na větev. Ucítila, jak se jí po paži rozlilo teplo. Pak se ozvalo zapraskání a větev se vmžiku vznála.

Páni! pomyslela si vzrušeně Lucka. Větev vzplála a suché dřevo začal požírat oheň. Jakmile však plamínky začaly šplhat po kmeni ke zdravé části stromu, Lucka znovu namířila ruce a oheň se zastavil.

Pak to zapraštělo a ohořelá větev se odlomila. Přistála na suchém listí a do vzduchu zarsřely jiskry. „Nechť oněmí oheň!“ nařídila Lucka.

Plameny zasyčely a zhasly.

Lucka cítila, jak jí tělem proudí energie, a zasmála se. Zpočátku, když se seznamovala se schopnostmi ducha hvězdného prachu, pro ni bylo těžké magii ovládnout. Teď už to byla hračka. Obrátila se k starému dubu uprostřed skupinky stromů. Jeho kmen byl rozštípnutý napůl a kůra zčernalá chorobou. Na ten se

nyní zaměří. Potom si ale uvědomila, že o několik stromů dál vidí další napadený strom, a vedle zase jiný s těžkou zlomenou větví. Bylo před ní ještě tolik práce! Bude to trvat věčnost, tedy pokud...

Vtom dostala nápad.

Dokážu to? uvažovala a srdce se jí rozbušilo rychleji.
Bylo by to o tolik rychlejší!

Zhluboka se nadechla a prohlédla si skupinku stromů. V duchu si představila přesnou podobu štíra poskládanou z hvězd – souhvězdí Štíra. Patřila do něj letní královská hvězda Antares, která dávala sílu všem letním duchům. Bylo ještě příliš brzy, aby byl Štír na nočním nebi vidět, ale jakmile si Lucka představila všechny hvězdy, které tvořily jeho tvar, ucítila v sobě zajiskření magie.

„Přijď ke mně, štíte,“ zašeptala a ukázala na stromy obklopující dub. Magie ji šimrala na kůži. Vzduch kolem stromů jako by se zachvěl. Lucka se ze všech sil soustředila a cítila, jak k ní z hvězd proudí magie.

„Bud' se mnou, ohni!“ zazněla její slova tak silně a zvučně, jako by je vůbec nevyřkl její hlas.

Lucka si krátce povšimla, že Allegra, Frida a Ella zůstaly stát a sledují ji. Vtom se ozvalo hrozivé zahučení